

Про лікарську таємницю

Микола Білокопитов

Їду поїздом із Вінниці до Запоріжжя. У купе лише чоловіки. Тому розмови, що називається, без гальм. Тобто те, про що при жінках говорити було б незручно, між нами, чоловіками, обговорювалося без проблем. Либонь, жінки без нас теж вдаються до подібних відвертих розмов. Я, головним чином, слухаю та на вус намотую. Багато історій на тему "про баб-с" почув, але для бувальщини вибрав одну, розказану лікарем із Черкащини. Ось як діло було.

Юхиму Панасовичу Бабію вже за вісімдесят. На язика дід гострий, надто ж до сороміцьких висловлювань. Буває, йдуть повз його двір дорослі дівчата чи молодички, а старий з-за паркану ласо на них позирає, а потім раптом бовкне язиком щось таке, від чого навіть досвідчені жінки сором'язливо зашаріються. Молодь же "ха-ха" та "ги-ги", а котрась із найбільовіших, бува, повернеться та й спитає з підковиркою: "Ой, діду, а у вас хоч є чим нас лякати, а то все нахваляєтеся та нахваляєтеся..." І безсоромний Юхим, кажуть, іноді демонстрував свою "лякалку", шокуючи допитливих дівчат, а через розголос й усе місцеве жіноцтво. За все це його в селі поза очі, а часом і в очі називали пришелепком або маніяком.

А проте на гулянки, проводи чи весілля Юхима Бабія завжди запрошували односельці, бо дід, попри свою аморальну поведінку, завжди створював у компанії веселу атмосферу, сипав дотепами, анекдотами, примовками. Одне слово, з ним було не сумно.

На сусідній вулиці справляли весілля. Перший день минув без особливих пригод. А на другий, як відомо, сільська свайба – це гумористичний спектакль, де господарі й гості перевтілюються в найнеймовірніші образи. Юхим, перевдягнувшись циганкою, був у центрі уваги, гадаючи всім на картах. Гадав, гадав, а потім раптом зник. Сусідка баба Ганна, яка в селі все про всіх знає, буцімто сама бачила, як Бабій гадав на картах якісь добре п'яненській городській дівасі – родичці з боку жениха, а потім повів її до себе додому. Десь через годину пом'ята дівка повернулася на гулянку, а Юхим прийшов аж під вечір і, як завжди, мовив язиком свої сороміцькі штучки.

Через три дні старий гуляка звернувся до ФАПу (фельдшерсько-акушерського пункту) зі скаргою "щось у мене між ногами чухмариться". Спочатку фельдшер подумав, що це чергові витівки відомого пустомелі, але, оглянувши пацієнта, поставив діагноз: гонорея. І направив Бабія Юхима Панасовича до шкірвендиспансера.

Для когось це було б ганебною неприємністю, а для діда навпаки: він ще й хвалився своїм одноліткам по сусідству, що від молоді дівки трипера підхопив. Знайомі недовірили посміхалися, бо добре знали язикатого брехуна.

Тиждень лікували Юхима в спецлікарні, а потім виписали якісь мазі, щоб він сам удома доліковувався. Лікар, коли робив виписку, то в довідці замість справжнього діагнозу написав, що у Бабія Юхима Панасовича грибок на ногах. Ну, щоб у селі (а

лікар сам був родом із села) не було зайвого розголосу. Деякі пацієнти в аналогічних випадках самі його частенько просили не вказувати справжнього діагнозу. Отож він і пожалів старого. Та, як з'ясувалося пізніше, даремно він це зробив.

Прибувши в рідні пенати, дід чесно розказував односельцям, як він спокусив дівку, що від неї підхопив, куди після цього потрапив і від чого лікувався. При цьому, як незаперечним доказом правдивості (бо ж багато хто сумнівався в його теревенях) розмахував довідкою від лікаря.

Хтось вірив Юхимові, а хтось – ні, аж поки ветеринар Митя Забужко не завдав собі труда почитати, що ж написано в довідці. Читав уголос, при величенькому гурті людей. Озвучений текст довідки викликав у Бабію шок, а селяни підняли Юхима на сміх, сказавши, що вони й так знали його брехуном, а тепер у цьому ще раз переконалися.

Несправедливо осоромлений Бабій уже наступного ранку подався до шкірвендиспансера й улаштував там голосні розбірки з лікарем. "Ти мене брехуном на все село зробив! – кричав дід переляканому дерматологові. – І якщо зараз же не напишеш правдиву довідку — я до прокурора піду!.."

Довідку зі справжнім діагнозом Юхим Панасович того ж дня, не без скандалу, таки одержав. І, приїхавши додому, повністю реабілітувався в очах односельців як чоловік, котрий говорить правду, якою б вона не була. Як не дивно, ця правда викликала приблизно однакову заздрісну оцінку в чоловічої й жіночої половини села: язикатий Юхим, як чоловік, таки ще щось може...

А дерматолог зі шкірвендиспансера після того випадку пише в довідках лише справжній діагноз. Щоб ніхто його не звинувачував у... нерозголошенні лікарської таємниці.